

Terry Pratchett

BEŞİNCİ FİL

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

Deji

“Nerede olursa olsun, bekiçi her zaman bekiçidir.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalemi ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar*, *Cadının Elektrikli Süpürgesi* ve *Noel Baba’nın Takma Sakalı* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 85 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöret ve devasa bir hayran kitlesi kazandırdı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kült isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı.

Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalardan tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitapı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

BEŞİNCİ FİL

© 2020, Tudem Yayın Grubu

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1999, Terry ve Lyn Pratchett

İlk baskı 1999 yılında, İngiltere’de *The Fifth Elephant* adıyla Penguin Random House şirketler grubuna ait Transworld Publishers tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett

TÜRKÇELEŐTİREN: Niran Elçi

EDİTÖR: Ümit Mutlu

DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay

KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara

Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Temmuz 2021 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-85-4

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.

Terry Pratchett

BEŞİNCİ FİL

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 24

Deli

Cüce operası *Kanlıbalta ve Demirçekiç* konusundaki yardımları için Peter Bleackley'ye sonsuz teşekkürler. Muhtemelen onun versiyonu daha iyiydi (ve muhtemelen, içinde *altın* hakkında daha fazla şarkı vardı).

Derler ki, dünya düzdür ve dev bir kaplumbağanın sırtında duran dört fil tarafından taşınmaktadır.

Derler ki, muazzam büyüklükteki bu fillerin kemikleri taş ve demirdendir.* Sinirleri ise, uzun mesafelerde iletkenliği daha yüksek olan altındandır.

Derler ki uzun seneler önce, dünya henüz genç bir gezegenken, Beşinci Fil hortumunu borazan gibi öttüre öttüre atmosferden geçerek gelmiş ve tüm hızıyla yeryüzüne çarpmıştır; böylece kıtaları yarmış, dağları yaratmıştır.

Bu filin yeryüzüne çarpma ânına kimse tanık olmamıştır aslında ve bu durum son derece ilginç bir felsefi soruya yol açmaktadır: Milyonlarca ton çeken öfkeli bir fil gökyüzünden tıngır mıngır düşerse ve o anda onu duyacak kimse yoksa, felsefi açıdan bakarsak, o fil ses çıkarmış mıdır?

Ve elbette, yere çarptığına kimse tanık olmamışsa, *gerçekten* yere çarpmış mıdır?

Başka bir deyişle bu hikâye, ilginç doğa olaylarını çocuklara açıklamak için uydurulmuş bir masal değil midir yalnızca?

* Günümüzdeki *ölü* taş ve demirden değil; *canlı* taş ve demirden. Cücelerin mineraller hakkında oldukça yaratıcı bir mitolojisi vardır.

Efsaneyi bolca anlatan ve diğerk herkesten daha derin madenler kazan cüceler, bu hikâyede bir zerrek hakikat payı vardır derler.

Berrak bir günde Koçbaşı Dağları'nın yükseklerinden bakan bir göz, ovalarda epey geniş bir alanı görebilirdi. Eğer yazın ortasıysa, ardı ardına bağlanmış ve her biri dörder ton yük taşıyan ikişer arabayı çekerek saatte azami dörtd kilometreyle ağır aksak ilerleyen öküz çiftlerinin oluşturduğu kervanlardan yükselen toz bulutlarını sayabilirdi. Taşınan ürünlerin pazarlara ulaşması uzun zaman alırdı fakat bir kez ulaştı mı, pazarlar o ürünlerle dolar taşardı. Kervanlar, Halka Deniz şehirlerine envaiçeşit hammadde ile bazen iş bazen de birkaç parça elmas peşinde koşan kişileri taşırdı. Dağlara ise özel üretim ürünler, okyanus ötesinden nadir eşyalar ile biraz yara izi biraz da bilgelik edinmiş kişileri götürürlerdi.

Kervanlar genelde birer gün arayla yola çıkıyorlardı ve manzarayı bir zaman makinesine dönüştürüyorlardı. Berrak bir günde, geçen salıyı bile görebilirdiniz.

Helyograflar uzaklarda ışıldayarak kuleden kuleye mesaj yansıtıyor; haydut faaliyetleri hakkında, kargolar hakkında ve hatta çift yumurtalı üç porsiyon patates ve tabaktan sarkacak kadar iri biftek dilimleri yenebilecek en iyi yerler hakkında bilgi aktarıyordu.

Söz konusu yük arabaları epey yolcu da taşıyordu. Ucuz bir ulaşım yöntemiydi ne de olsa; yürümekten daha iyiydi ve hedefinize eninde sonunda varıyordunuz.

Bazıları ise bedavaya yolculuk yapıyordu...

Bir arabanın sürücüsü, öküzleriyle sorun yaşıyordu. Hayvanlar ürkmüştü. Dağlarda, her tür vahşi hayvanın, öküzleri "ayaklı öğün" olarak gördüğü yerlerde, beklenen bir durumdu bu tabii. Oysa *bu* çevredeki en tehlikeli varlık, lahanaydı.

Arkasında, arabadaki kereste yığınlarının arasındaki dar aralıkta, bir şey uyuyordu.

Ankh-Morpork'ta sıradan bir gündü.

Çavuş Colon, şehrin en yoğun ana caddelerinden birinin geçtiği Pirinç Köprü'nün ucundaki dingildek merdivene tırmanmıştı. Bir eliyle, en tepesinde bir kutu bulunan yüksek direğe tutunmuştu; diğer eliyle ise, tuttuğu kitaptaki resimleri kutunun önündeki yarığa gösteriyordu.

"Bu da *bir başka* araba türü," dedi. "Anladın mı?"

"İv't," dedi küçücük bir ses, kutunun içinden.

"Tam-mam," dedi Colon, tatmin olmuş bir sesle. Kitabı yere bıraktı ve köprüyü gösterdi.

"Şimdi... yerdeki taşlara çizilmiş şu iki çizgiyi görüyor musun?"

"İv't."

"O ne demek peki?"

"Bi-araba-bi-çizgiden-ötekine-bi-dakkadan-az-süre-içinde-gidiyosa-aşırı-hız-yapıyodur," diye ezberden okudu küçük ses.

"Aferin. O zaman *sen* ne yapacaksın?"

"Resmini-yapcam."

"Ve özellikle de *neyi* çizeceksin?"

"Sürücünün-yüzünü-veya-arabanın-plakasını."

"Geceyse?"

"Semenderle-ışık-yakcam."

"Aferin Rodney. Ve bizden biri her gün buraya gelip yaptığın resimleri alacak. İhtiyacın olan bütün malzemeler var mı?"

"İv't."

"O ne çavuş?"

Colon döndü, aşağıdan bakan geniş kahverengi yüzü gördü ve gülümsedi.

“Ah, iyi akşamlar Hepsi,” dedi, merdivenden zahmetle inerek. “Bu karşındaki şey, çok sevgili Bay Hepsi Jolson, yeni mil... milli... mileniyenyum... yuma uyum sağlamış, modern bir Bekçi Aleti.”

“Burada böyle bekleyecek miyiz yani?” dedi Hepsi Jolson, kutuyu eleştirel gözle inceleyerek. “Bence çok saçm...”

“*Bekçi Teşkilatı* anlamında bekçi, Hepsi.”

“Haa, tamam.”

“Buradan aşırı hız yaparak geçen birinin resmi ertesi sabah Lord Vetinari'nin önünde olacak. İkonograflar yalan söylemez, Hepsi.”

“Haklısın Fred. Fazla aptallar çünkü.”

“Beyefendi köprüde hız yapan arabalardan bıktı usandı ve bu konuda bir şey yapmamızı istedi. Ben artık Trafığın Başyım.”

“Bu iyi bir şey mi Fred?”

“Herhâlde yani!” dedi Çavuş Colon geniş geniş. “Şehrin damarlarının tıkanmasını, ticaretin krize girmesini ve sonuç olarak hepimizin mahvolmasını engellemek, bana düşüyor. Yani dünyadaki en önemli iş olduğunu da söyleyebilirsiniz.”

“Ve bunu tek başına yapıyorsun, öyle mi?”

“Yaaani. *En çok* ben yapıyorum. Onbaşı Nobbs ve diğerleri de yardım ediyor elbette.”

Hepsi Jolson burnunu kaşdı. “Evet... ben de seninle benzer bir konuda konuşmak istemiştım aslında Fred.”

“Hiç sorun değil.”

“Lokantamın önünde çok tuhaf bir durum var da...”

Çavuş Colon iri yarı adamın peşine takıldı ve birlikte sokağın köşesini dolandılar. Fred, Hepsi'nin arkadaşlığından memnundu, zira onun yanında sıkıca kalıyordu. Hepsi Jolson atlaslara girecek ve küçük gezegenlerin yörüngelerini değiştirecek cüssede bir adamdı. Parke taşları ayaklarının altında çatlardı. Ankh-Morpork'un en iyi şefini ve en iştahlı insanını tek bir vücutta topladı.

mıştı (tencerenin, kapağını yuvarlanmadan bulduğu bir durumdu bu) ve söz konusu vücutta geriye epey boş yer de kalmıştı. Çavuş Colon adamın gerçek adını hatırlayamıyordu, adamın lakabı ortak bir uzlaşmayla verilmişti, çünkü onu sokakta ilk defa gören biri *hepsinin* Jolson olduğuna inanamıyordu.

Geniş Yol'da büyük bir araba duruyordu. Diğer arabalar bu arabanın etrafından dolanmak zorunda kaldığından trafik tıkanmıştı.

“Öğleyin lokantama et teslimatı yapıldı Fred. Arabanın sürücüsü arabasına geri geldiğinde ise...” Hepsi Jolson, arabanın tekerleklerinden birine takılmış büyük, üçgen kilidi gösterdi. Alet meşe ve çelikten yapılmıştı ve sarıya boyanmıştı.

Fred aleti dikkatle tıklattı.

“Evet, anlıyorum,” dedi. “Arabacı içeride ne kadar kaldı?”

“Ona öğle yemeği yedirdim ve...”

“Çok da güzel öğle yemekleri hazırlıyorsun Hepsi, hep söyleyim. Bugünün spesiyalitesi ne?”

“Kaymak soslu lanetlenmiş biftek, yanında yahni, tatlı olarak da kara ölüm bezesi,” dedi Hepsi Jolson.

Yemekleri hayal ederlerken bir anlık sessizlik oldu. Fred Colon hafifçe içini çekti.

“Yahniye tereyağı da koymuş muydun?” dedi.

“Tereyağsız servis edebileceğimi düşünerek bana hakaret etmeyeceksin, değil mi?”

“Böyle bir yemek yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara yenir gerçekten,” dedi Fred. “Ama sorun şu ki, Hepsi... Ataerk, yolda on dakikadan daha uzun süre park eden araçlara çok bozuluyor. Bunun bir tür suç olduğunu düşünüyor.”

“Benim yemeklerimin bir öğününü on dakikada yemek ise suç değil, trajedi olur Fred,” dedi Hepsi. “Bak burada ne yazıyor: *Bekçi Teşkilatı - Çıkarma bedeli 15 dolar*. Bu benim iki günlük kârım Fred.”

“Sorun Şu ki...” dedi Fred Colon, “eh, evrak iŐi çıkar, anladın mı? Cezayı öylece iptal edemem. KeŐke edebilsem. Ofisim makbuz koanlarıyla dolu. Teşkilatı ben ynetseydim hiii sorun değildi ama... elim kolum bağlı işte.”

İki adam, elleri ceplerinde, aralarında biraz mesafe bırakmıŐ ve birbirlerine dikkat etmezmiŐ gibi yaparak dikiliyordu. Çavuş Col- lon kendi kendine ıŐlık almaya başladı.

“Ben de bir iki Şey biliyorum,” dedi Hepsi, dikkatle. “MüŐteri- ler, garsonların kulakları yok zannediyor.”

“Bense ok Şey biliyorum Hepsi,” dedi Colon, cebindeki bozuk- lukları Őingirdatarak.

İki adam bir süre gökyüzünü izledi.

“Dünden kalma ballı dondurmam olabilir biraz...”

Çavuş Colon baŐını indirip arabaya baktı.

“Hey, Bay Jolson,” dedi ansızın ŐaŐırmıŐ gibi, “Őerefsizin biri arabana kilit takmıŐ! *Hemmen* icabına bakalım.”

Colon kemerinden iki adet yuvarlak, beyaz raket çıkardı; eski limonata fabrikasının üzerinde yükselen, Bekçi Teşkilatı’na ait semafor kulesini arayıp buldu; orada nöbet tutan gargoyle iŐaret verene kadar bekledi ve sonunda, enerji dolu havalı hareketlerle, kolları tutulmuŐ bir adamın aynı anda iki ayrı masa tenisi maçında oynayıŐını taklit etti.

“Ekip birazdan burada olur. Hah, Őunu izle...”

Yolun biraz ilerisinde iki trol, bir saman arabasının tekerini kilitliyordu dikkatle. Birkaç dakika sonra ilerinden birinin gözü tesadüfen semafor kulesine takıldı, arkadaŐını drtkledi; arkadaŐı da kemerinden iki raket çıkardı ve avuŐ Colon kadar gayretli olmayan hareketlerle sinyal yolladı. Mesaja yanıt geldiğinde troller etraflarına bakındı, Colon’u gördü ve sallana sallana onun yanına geldi.

“İşte karşında!” dedi Colon gururla.

“Bu yeni teknoloji gerçekten harika,” dedi Hepsi Jolson hayranlıkla. “Üstelik ne kadar da *uzaktaydılar*, değil mi? Kırk adım mı? Elli?”

“Kesinlikle, Hepsi. Eski günlerde olsa düdük çalmam falan gerekirdi, düşünsene! Üstelik, onları *benim* çağırduğımı bilerek geldiler.”

“Bakıp *sen* olduğunu görmek yerine,” dedi Jolson.

“Eh, evet,” dedi Colon, verdiği örneğin iletişim devriminin taze şafağındaki en parlak ışın olmayabileceğini fark ederek. “Yani... birkaç sokak uzakta olsalar da tıklar tıklar işlerdi tabii. Hatta şehrin diğer ucunda olsalar bile. Ya da nöbetçiye, mesela... mesajı Tump’ın oradaki, bizim tabirimizle ‘büyük’ kuleye ‘yollamasını’ söylesem, birkaç dakika içinde ta Sto Lat’a aktarılmış olurdu, çaktın mı?”

“Orası otuz beş kilometre uzakta.”

“En az.”

“Muhteşem, Fred.”

“Zaman değişiyor Hepsi,” dedi Colon. Troller yanlarına vardı. “Bekçi Silislişist, arkadaşımın arabasının tekerleğini kilitlemeni sana *kim* söyledi?”

“Şey, çavuş... bu sabah dediydin ki bütün...”

“*Bu* arabaninkini değil,” dedi Colon. “Hemen kilidi çıkar ve bundan bir daha bahsetmeyelim, tamam mı?”

Bekçi Silislişist, ona *düşünmesi* için para ödemedikleri kararına varmış göründü, ki böylesi daha iyiydi; zira Çavuş Colon, trollerin o konuda israf olduğuna inanıyordu.

“Sen ööle diyosan çavuş...”

“Sen bunu hallederken ben Hepsi’yle biraz sohbet edeceğim. Değil mi Hepsi?” dedi Fred Colon.

“Haklısın Fred.”

“Yani, *sohbet* derken... ben daha ziyade *dinleyeceğim* anlamında. Çünkü ağzım dolu olacak.”

Köknar dallarından karlar döküldü. Adam karları yara yara geçti, bir an durup nefeslendi ve sonra açıklıkta hızla koşmaya başladı.

Vadinin öbür yanından gelen ilk boru sesini duydu.

Bir saati vardı demek ki. Tabii o şeylerin sözüne güvenebilirse. Kuleye varamayabilirdi belki ama... başka çıkış yolları bulabilirdi.

Plan yapmıştı. Atlatabilirdi hepsini. *Mümkün olduğunca kara basma, zaman zaman dönüp geldiğin yoldan geri dön, dereleri kullan...* Mümkündü, daha önce de yapılmıştı. Bazı kişiler başarmıştı. Emindi buna.

Birkaç kilometre uzakta, çevik bedenler ormana daldı. Av başlamıştı.

Ankh-Morpork'ta başka bir yerde, Soytarılar Loncası yanıyordu.

Bu bir sorundu, çünkü loncanın kendi itfaiye ekibi daha ziyade palyaçolardan oluşmuştu.

Ve *bu da* bir sorundu, çünkü bir palyaçoya bir kova su ve merdiven gösterirseniz, tek bir şey yapmayı bilir. Senelerin eğitimi kontrolü ele geçirir. Kırmızı burundan gelen bir şey, onunla *konusur*. Palyaçonun elinde değildir.

Ankh-Morpork Bekçi Teşkilatı'ndan Sam Vimes duvara yaslandı ve gösteriyi izledi.

“Itfaiye teşkilatı fikrini Ataerk'e tekrar önermeliyiz gerçekten...” dedi. Sokağın karşısındaki palyaço merdiveni kaldırdı, döndü, arkasındaki palyaço su kovasının içine devirdi, çıkan sesin kaynağını görmek için tekrar döndü ve yerden kalkan kurbanını şaşırtıcı bir *parp!* sesi eşliğinde kovaya yine düşürdü. Kalabalık,

mutlak bir sessizlikle izliyordu onları; çünkü komik bir durum olsaydı, palyaçolar yapıyor olmazdı.

“Loncaların hepsi buna karşı ama,” dedi Kumandan Yardımcısı Yüzbaşı Havuç Demirdökümcüoğlu, merdivenli palyaçonun pantolonunun içine bir kova su boca edilirken. “Haneye tecavüz olacağını iddia ediyorlar.”

Yangın birinci kattaki odayı sarmıştı.

“Efendim, yanmasına izin verirsek şehrin eğlence sektörüne darbe indirmiş oluruz,” dedi Havuç ciddiyetle.

Vimes ona yan yan baktı. Bu tam da Havuçça bir yorumdu. Son derece masumane bir lafı ama *farklı* bir şekilde de algılanabilirdi.

“Kesinlikle,” dedi. “Neyse, ben de bir şeyler yapmamız gerektiğini düşünüyordum.” Öne çıktı ve ellerini boru yapıp ağzına götürdü.

“Pekâlâ, Bekçi Teşkilatı konuşuyor! Hemen kova zinciri yapın!” diye bağırıldı.

“Aaa, yapmasak olmaz mı?” dedi kalabalıktan biri.

“Hayır, olmaz!” dedi Yüzbaşı Havuç. “Hadi bakalım millet, iki sıra oluşturursak yangını hemencecik söndürebiliriz! Ne dersiniz? Eğlenceli bile olabilir!”

Havuç'u herkesin pürdikkat dinlediğini fark etti Vimes. Havuç herkese harika kişilermiş gibi davranırdı ve açıklanamaz bir şekilde herkes de onu haklı çıkarma telaşına kapılırdı.

Hayırsever vatandaşlar palyaçoların aletlerini ellerinden alıp onları olay yerinden uzaklaştırdıktan sonra yangını kısa sürede söndürdüklerinde, izleyenler hayal kırıklığına uğradı.

Vimes bir puro yaktı.

Havuç alnını silerek geri döndü.

“Anlaşılan o ki, ateş yutucu istifra etmiş,” dedi.

“Ah, halk bizi asla affetmeyebilir...” dedi Vimes, devriye gezmeye geri döndüklerinde. “Ne? Şimdi ne var?”

Havuç baŐını kaldırmıŐ, en yakındaki klak kulesine bakıyordu.

“Palamar Sokak’ta isyan,” dedi. “Tüm bekçiler diyor efendim.”

Koşmaya baŐladılar. *Tüm bekçiler* dendiğinde koŐardınız, çünkü başı dertte olan siz de olabilirdiniz.

Olay yerine yaklaŐtıklarında sokaklardaki cüce yoğunluğu arttı. Vimes iŐaretleri tanıyordu. Cücelerin hepsi, odaklanmış ifadelerle aynı yöne yürüyordu.

“Olay sona ermiŐ,” dedi, bir köŐeyi dönerlerken. “Őüphe uyardırıcı ölçüde masum izleyicilerin sayısındaki ani artıŐtan anlayabilirsin bunu.”

Acil durum her ne ise, büyük bir olaydı. Sokağa molozlar ve pek çok cüce saçılmıŐtı. Vimes yavaŐladı.

“Bu hafta bu üçüncü,” dedi. “Ne oluyor bunlara?”

“Bilemiyorum efendim,” dedi Havuç.

Vimes ona bir bakıŐ fırlattı. Havuç cüceler tarafından yetiŐtirilmıŐti. Aynı zamanda, mümkün olduğu sürece, asla yalan söylemezdi.

“Bu, *bilmiyorum* ile aynı Şey değil, değil mi?” dedi.

Yüzbaşı mahcup olmuş göründü.

“Sanırım... siyasi bir konu,” dedi.

Vimes duvara saplanmış bir fırlatma baltası fark etti. “Evet, onu ben de fark ettim.”

Sokakta biri yaklaŐıyordu ve ayaklananların dağılmasının sebebi muhtemelen oydu. Bekçi Maviflorit, Vimes’in görüğü en iri troidü. *Herkes*e ve *her Őeye* tepeden bakardı. O kadar büyüktü ki kalabalıkta dikkat çekmezdi, çünkü *kalabalık* bizzat oydu; kimse onu görmezdi, çünkü görüŐ alanını kesen bizzat o olurdu. Ve pek çok iri yarı kiŐi gibi, iĞü eseri o da halim selim bir tipti. Son derece utangatı ve emir almaya ses çıkarmazdı. Kaderi onu bir çeteye sürüklemiŐ olsa çetenin kaba kuvveti o olurdu.

Terry Pratchett

BEŞİNCİ FİL

*“Ben bir bekçiyim,” dedi Vimes.
“Her zaman bir suç bulabilirim.”*

Suçu Ankh-Morpork'ta bulmak kolay tabii. Orada sokaklar var, sokaklarda suç var; suçun ardında ise bazen sefalet, bazen cehalet ama çoğu zaman da aymazlık ve gaflet var. Fakat yine de hiçbir Ankh-Morpork suçunda *salt* kötülük bulamazlar.

“Güç iyidir,” dedi Wolf. “Ama tüm diğer iyi şeyler gibi, ancak çok fazla kişinin elinde değilse iyi olarak kalır.”

Güç istenci, evrensel. Oysa güce tapanların elinde, hele de bu kişiler *kurtlar* sofrası sakinleriye, güçlü-zayıf demeden güç herkesi yutar geçer. Ama sonunda alfa kurt Samuel Vimes gelir, tüm planlar suya düşer...

Diskdünya'nın yirmi dördüncü kitabı *Beşinci Fil*, siyasetle yoğrulmuş suç dosyalarının kapağını açan, karanlıkta koşan adamların macerasına odaklanan; karlar altında, sıradışı bir hikâye.

📍 DiskDunyaTurkiye 📺 diskdunya_tr 📷 diskdunya

Delidolu

delidolu.com.tr

📍 📺 📷 @delidolukitap

📍 Delidolu Yayınları

ISBN: 978-605-2349-85-4

9 786052 349854